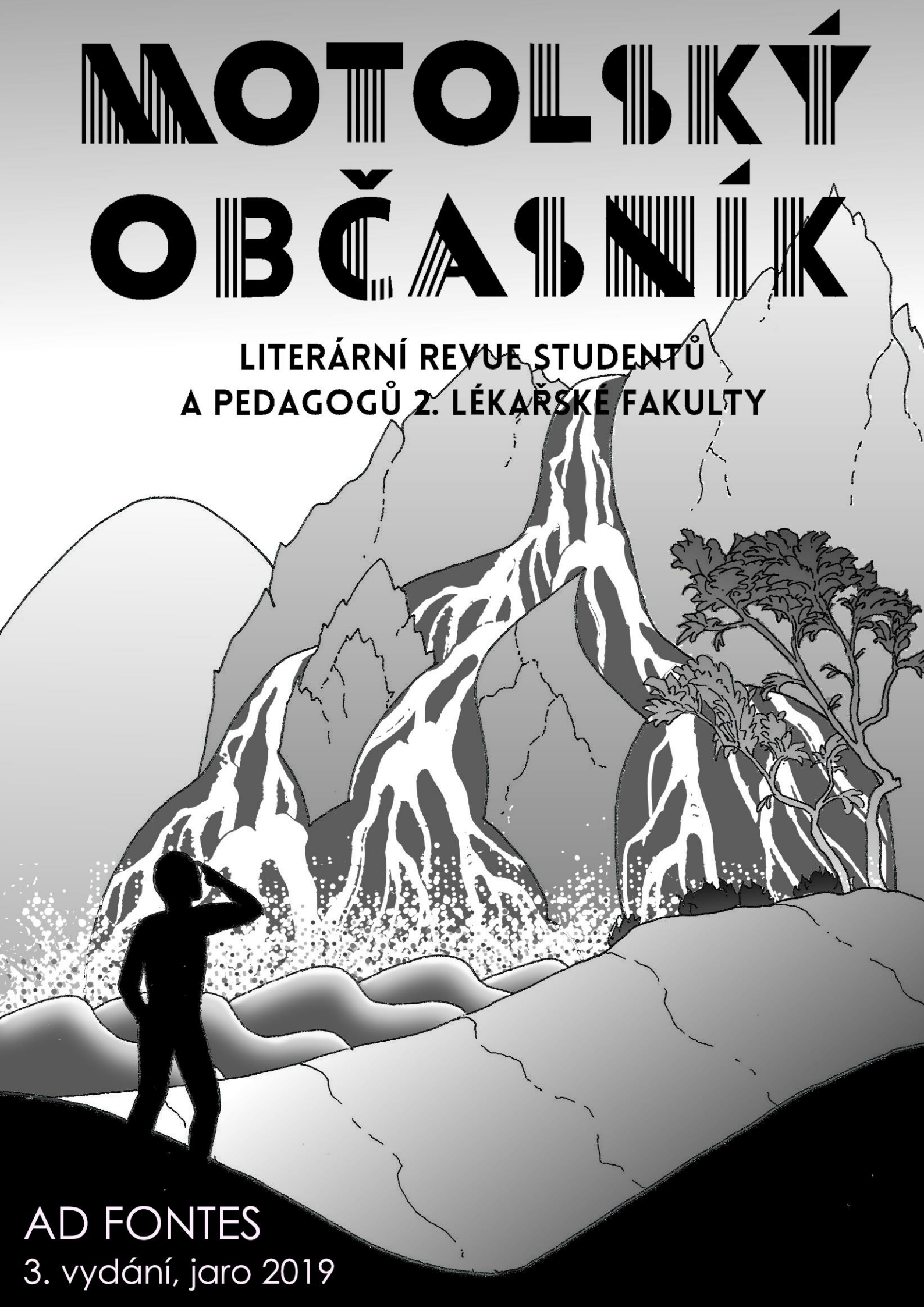

MOTOLSKÝ OBČASNÍK

LITERÁRNÍ REVUE STUDENTŮ
A PEDAGOGŮ 2. LÉKAŘSKÉ FAKULTY

AD FONTES

3. vydání, jaro 2019

MOTOLSKÝ OBČASNÍK

Literární revue studentů a pedagogů 2. lékařské fakulty

3. číslo

Vydáno 10. dubna 2019

šéfredaktor: Gabriela Moslerová (sefredaktor@motolak.org)

literáti: prof. MUDr. Josef Veselka, CSc., Richard Boček, Adam Láznička, Martin Metelka, Gabriela Moslerová, Jan Švec, Lukáš Vaněk, Vít Vejmelka, Martin Vidlička

grafika: Veronika Blahutová

sazba: Tereza Křištofová

ilustrace: Helena Čermáková (8), Magdalena Lisá (10,16), Gabriela Moslerová (11), Lukáš Vaněk (18)

počet stran: 20

náklad: 200 výtisků

Motolský občasník je neprodejný, vydán pouze v tištěné podobě a je volně k přečtení v prostorách 2. lékařské fakulty UK. Časopis je možno si zapůjčit a v klidu přečíst v pohodlí domova (koleje), ale prosíme o vrácení zpět. Názory vyjádřené v dílech autorů nerepresentují oficiální stanoviska 2. lékařské fakulty. Prosíme o respektování autorských práv.

Vydáváno pod záštitou Motoláku (studentského spolku 2. lékařské fakulty UK)

Vydání finančně podpořila 2. lékařská fakulta UK. Děkuje.

Vydání příštího čísla na téma „Na Dřeň“ plánujeme snad na zimní semestr 2019.

“Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum...”

“Jako laň prahne po vodách bystřin...”

Ad fontes, tedy návrat k pramenům, bylo hlavním heslem humanismu, kulturního období úzce se překrývajícího s renesancí. Myšlenka rozpoznat podstatu věci, studovat originální antická díla, rozvíjet krásnou latinu a zdokonalovat se v básnictví a rétorice tak byla kýženým impulsem italským osobnostem, v první řadě Francescu Petrarcovi.

Krása, vznešenost, sofistikovanost, reálné bytí a jeho radosti. Jako živelné řeky tajících sněhů zaplavují vyschlé půdy, Evropu, potemnělou zmírajícím Středověkem, zaplavil Novověk. Není divu, že se dodnes k renesanci a humanismu vracíme, a že ani heslo Ad fontes dodnes nezapadlo; ve vědě představuje požadavek vycházet z původních pramenů, nikoli z přejatého vydání.

Pro svůj přesah i široké pole působnosti jsme tedy vybrali Ad fontes tématem tohoto vydání, než ale nabylo této podoby, čelilo nejedné překážce. V první řadě byla hlavní nesnáze múzy dusící patologie, jež nás přechodně připravila nejen o pana šéfredaktora, ale i ostřílené literáty. O Poetické okénko pana děkana nás nepřipravila patologie, nýbrž odcizený notebook. Zkrátka, do rukou se Vám sice nedostává vydání o počtu stran tří Čiháků, přesto však doufáme, že s ním strávíte neméně obohacujících chvil.

Za kolektiv redakce Vám příjemné čtení přeje

Gabriela Moslerová

Obsah

Česká noblesa na Valentýna v roce 2039 (Josef Veselka)	6
Neboj se (Vít Vejmelka)	7
Nevinni (Richard Boček)	7
(Fakt) Boží! Matka Staroměstská (Vít Vejmelka)	8
Rozložený ročník (Martin Metelka)	9
Ke kořenům klinik (Adam Láznička)	10
Vánice (Gabriela Moslerová)	11
Komprehenzivny tutoriál na prežitie štvrtého ročníka (Martin Vidlička)	12
Hluk vesmíru (Gabriela Moslerová)	16
Odtéká (Jan Švec)	17
Dielo (Martin Vidlička)	17
Hory (Lukáš Vaněk)	18
Ícháes (Lukáš Vaněk)	18

Česká noblesa na Valentýna v roce 2039

Josef Veselka

Vystoupili ze samořiditelného taxíku, který je přivezl na Hradčanské náměstí, a prošli Bránou gigantů na první nádvoří Pražského hradu. Tam na chvíli zaváhali, ale pak pokračovali ve špalíru dalších hostů zahýbajících pod Matyášovou bránou doleva, ke vchodu do Španělského sálu. V šatně si odložili kabáty a stoupali po schodech vstříc svému hostiteli. Hradní kancléř naznačil políbení její ruky a pevně sevřel pravici jejího manžela. Na první pohled to sice bylo formální, ale nemohli si nevšimnout elegance a vřelosti, se kterou byli uvítáni.

Po pár krocích vstoupili do nejkrásnějšího sálu v zemi. Ona tam již v minulosti byla, ale on se zde ocitl poprvé. Tenhle čtyřicátník z amerického Středozápadu si v Evropě už pomalu zvykal, ale tentokrát to vypadalo na opravdu pořádný zážitek. Svátek všech zamilovaných oslaví se svou ženou na plese pořádaném českou prezidentkou. Manželka si pro tu příležitost pořídila novou slavnostní róbu a on moderně vypadající smoking a černého motýlka, což celému večeru dodávalo pocit slavnostnosti. Oba na sebe hleděli stejně zamilovaně, jako když se před deseti lety brali.

Na úvod zaznělo pár projevů v různých světových jazycích a po přípitku pravým šampaňským ho již žena vedla na parket. Cítil se poněkud prkenně, ona se však vznášela vzduchem jako víla. Škoda, že s sebou nemohli vzít i děti. Ty by koukaly, z jaké krásné a kulturně založené společnosti maminka pochází.

Když se večer chýlil ke konci, přečetl kancléř několik výherních čísel. Starý český zvyk, zašeptala žena do ucha svého muže. „Říká se tomu tombola.“ On pokýval hlavou, že rozumí, a hned poté se několikrát podíval na sežmoulaný lístek, který právě vytáhl z kapsy. Vyhráli jsme první cenu, konstatoval suše, jako kdyby byl zvyklý vítězit každý den. Vstali a šli na pódium. Ten dárek měli dostat z rukou asi padesátiletého, ale velmi mladistvě vypadajícího prvního páru země.

„Gratuluji, snad vám to udělá radost,“ usmála se prezidentka a předala jim diplom s číselným kódem, jenž jim umožní stažení hlavní ceny z internetu. Je to prý unikátní, historický film.

Současně na stěně za prezidentským párem začalo jakési promítání. Trvalo jim aspoň minutu, než pochopili, že je to představení první ceny tomboly. Sál ve filmu byl podobný jako dnes, ale chlebičky s vařeným vejcem a vlašským salátem, šunka s křenem a hořčicí, guláš, pivo, tlačěnka... Páry spěchající ke stolům plným jídla, muži se zbytky majonézy na plnovousech a kravatách.

Hosté kolem nich byli najednou na rozpacích a pocítovali jistou nepatřičnost a někteří dokonce i stud. Nerozuměli, co má to promítání vlastně znamenat. Ale když se ve filmu objevilo pálení trenýrek, konečně to komusi z nich došlo. To je historický film! To jsou přece historické záběry! Místa jsou stejná jako dnes, ale lidé... Podívejte se, to je...

Uf! Celý sál si oddechl a pak se kdosi začal smát a ostatní se postupně přidávali. Byl to smích plný úlevy a také sebevědomí. Už jsme o notný kus dál. Stará česká „noblesa“ nás už opravdu strašit nemusí.

Neboj se

Vít Vejmelka

Neboj se
proč se ti třese srdce
tvý dlaně sbírají rosu
vítr ti češe vlasy
a na šíji stovky vloček
jsi žena jsem muž

Neboj se
budeme spolu
prý štěstí je tu pro nás dost
vidím dětský smích
jak se ti leskne v očích
a utrpení který už není

Neboj se
jsou s námi ti, kterým jsme dali
někteří už tu nechtěli být
někdy se setkáme

Neboj se
štěstí je tu pro nás příliš
a oceány bolesti
není žádný smrti na věky

Neboj se
jediný konec je nezájem
dokud chceme
není se čeho bát

Tak se neboj
Neboj se

Nevinni

Richard Boček

Budou vědět, co znamená sníh?

nechat padnout
vločku na čelo
cítil živo na lících
vzhlédnout vzhůru
nic, to nic
jen brouzdat prstem
v oblacích

Budou vědět, co znamená louka?

dnešnímu člověku
užitečná není!
vždyť i v muzeu
jde na brouka koukat
křičí amplion
ministerstva pravdy
ke smutku všech milenců

Budou vědět, co znamená pramen?

porazit skálu
lehkostí bytí
kořínek moře
s větrem o závod
a o spásu
s oceánem

Budou vědět?

dum spiro
spero
vše
co jest napsáno latinsky
zní rozumně
třeba obelžu sám sebe

(Fakt) Boží! Matka Staroměstská

Vít Vejmelka

Svatá Matka Boží,
s ranní opicí na nábřeží stála
bosé nohy si ráchala
v bahnitě Vltavě

Kolem ní vzhůru stoupalo
kadidlo výfukových plynů,
tam nahoru k Vysokému Hradu
snad jako připomínka nebe

Vyplivnula žvýkačku do koše
a sundala si špunty z uší
aby vyslechla Tebe
a tvé soužení

Tak honem pospěš, synu
než zvony první tramvaje
ten svatý moment zruší

Propásls to – zjevení končí:
začíná nekonečně věčné,
turistické hemžení.

Rozložený ročník

Martin Metelka

Zbožňuji ty první dvě vteřiny po probuzení, když se mi zrovna nic nezdá, a já se probudím s úplně čistým štítem. Nevím, kde jsem a nevím, co mě ten den čeká. Někdy přijdu na to, že mám, na co se těšit. Jindy je to naopak. Už mám skoro rok za sebou (jen tak málo?) a pět let před sebou (jako by to byla věčnost). Ne, že by mi to neutíkalo. Spíš si připadám, jako bych, zamrznutý někde v ledu s kupou knih, sledoval okolní život, jak běží pořád dál, beze mě.

Někdy se mi zdá, že jsem v plášti, všichni testují krev na sedimentaci, ale já jsem jediný, kdo nemá ani páru, co má dělat... Jiné sny mám ale rád, ty jsou o Markétce. Jak já ji miluju, tu vesnickou holku. Pokaždé, jako by to bylo poprvé, se těším, až skončí týden a vrátím se k rodině. A hlavně k ní. Vždy v sobotu dopoledne pak spolu oba odejdeme do lesa a tam se pomilujeme. Zbývají už jen čtyři dny a jedna zkouška.

Náhle si uvědomím, že jsem se včera zase učil dlouho do noci, ráno jsem pak vypnul budík a spal dál. Určitě teď probíhá nějaká další přednáška. Už mi je zle z toho, kolik přednášek se mi podařilo zaspát. Na ty ostatní jsem se vykašlal. Ale dneska nějaká je, a pokud mi to jenom trochu pomůže udělat tu zpropadenou zkoušku, tak to za to stojí. Musím se rychle obléknout a jít na metro. Už jenom čtyři dny a budu moct za Marcelkou. Nejdřív přednáška, pak zkouška a budou prázdniny. Tolik času, že nebudu vědět, co s ním! Na všechno mám málo času.

Jedu metrem už po tisíci a stejně jako bych tu byl cizí. Musím domů, za Marlenkou. Říká, že za mnou nechce do Prahy jet. Bojí se to přede mnou přiznat, ale já vím, že jí to zakazují rodiče. Ti moji se na to dívají podobně. Praha jim přijde jako jiný svět. Na každém rohu čeká vrah, nebo alespoň zloděj. Většinou je to tady ale jako všude jinde. Pořád mi posílají peníze, a já jim ani nezavolám. Čtyři dny, pořád to počítám. Bylo to včera pět? Včera to nebylo pět, včera byly čtyři, jsem si skoro jistý.

Přestali jsme si poslední dobou rozumět. Já totiž nemám v hlavě už nic jiného než školu. Ze začátku jsem se jí snažil vysvětlovat, co se učíme, jak se říká tomuhle a onomu. Ona se ale pokaždé jen pousmála a uhnula pohledem. Asi mi ani nechce rozumět. Nebo nechci já, aby mi rozuměla?

Ani mi nejde moc o ty lidi, co bych jednou léčil, prostě je to zajímavé, má to smysl a práce bude pořád dost. Snad i peněz bude aspoň tak akorát.

Už bych měl vystoupit z vozu a dál jít po svých. Přednáška už určitě začala. Čtyři dny. Nesmím pozdravit, všimnul by si mě, a dal by mi u zkoušky sežrat, že chodím pozdě na přednášky. To bych nemohl za Martinou. Ne ne, půjdu přímo na místo, ani pohledem neuhnu.

...

Do posluchárny, se značnou časovou ztrátou, přichází vysoký, hubenější, upravený člověk ve sportovní bundě. Čím dál víc studentů jej začíná udiveně pozorovat. Hledá snad někoho? Protože se moje mysl automaticky zabývá maličkostmi okolo, raději než velkými pravdami v powerpointové prezentaci, všimnu si ho jako jeden z prvních: „Hele, dívej, kdo to asi je?“ Spolukručník hbitě odpoví: „Toho už jsem tu viděl, ten sem občas chodí.“ Fascinuje mě: „Proč ho odsud nikdo nevyhodí?“ Nezvaný i nečekaný host zamíří rovnou na místo, usadí se a zájem posluchárny se během chvíle utopí ve víru učiva. Kamarád jako tečku nadhodí: „Třeba přišel na to, že takhle může zadarmo na přednášky.“ Mně to ale nepřestává vrtat hlavou: „Vždyť mu musí být tak šedesát. Co tady ksakru dělá?“

Ke kořenům klinik

Adam Láznička

"Ty že jsi paprsek? Ty že jsi fluidum? Dřevo! Dřevo jsi! Špalek! A my jsme kořen od toho špalku! Joj!" Vzpomínáte si na Císařova pekaře a slavnou hlášku Rudolfa posilněného rumem? Na promócích, v pamětech, zkrátka všude se děkuje rodině, přátelům a samozřejmě učitelům. A zapomíná se na ty nejpodstatnější osoby každé kliniky a ústavu – sekretářky. Není je vidět, není je slyšet, ale bez nich by se většina pracovišť zhroutila. Uvedme to na příkladu stromu. Přednosta je kmen, bez něž by strom samozřejmě nestál, učitelé jsou větve, na nichž vyrůstají a zrají studentská jablka (a poté opadávají a další rok rostou nová), a sekretářka je kořen, který zajišťuje živiny, stabilitu a určuje v zásadě i směr růstu a kmenu.

I my, studenti, přicházíme nejčastěji do kontaktu se sekretářkami, a jejich práci bereme jako automatickou, neuvědomujeme si, že bez nich bychom byli nahraní. Plánují výuku, občas se nám u nich podaří usmlouvat náhrada výuky nebo jedna absenčička navíc. Jsou to ony, které občas při tahání otázek zaujme něco, co se děje za oknem. Jsou to ony, které nás hlídají na přípravě, a občas si musí na chvíli odběhnout. Jsou to ony, které nás utěšují, že to bude určitě dobré, že profesor je dnes v dobré náladě a určitě nás nevyhodí. A pokud vyhodí, jsou to zase ony, které nás jako první povzbudí, že příště to určitě vyjde.

Musíte mi dovolit, abych se o pár sekretářkách, které mi za dobu studií utkvěly v hlavě, trochu rozepsal. O paní sekretářce z očního, největším sluníčku na naší fakultě, se asi rozepisovat ani nemusím. Další poklonu dávám sekretářkám KARIM, Neurologické kliniky a (dnes již sekretářce tajemnice, původně však ústavu farmakologie) paní Vargové – to jsou přesně ty typy, co vás uklidňují, že zkoušející mají dnes skvělou náladu a letos ještě nikoho nevyhodili. Hlavní utěšitelskou cenu ode mě získává paní sekretářka Bendová z pediatrie kliniky – po odchodu ze zkuškové místnosti jsem se jí asi pětkrát zeptal, jestli mě nevyhodili. A ona stále opakovala, že určitě ne, že kdyby ano, hned by mi to řekli. A měla pravdu. Přesto jsem se jí ještě několikrát zeptal.

A na závěr, ovšem zdaleka to není poslední sekretářka, která si zaslouží poděkování (tímto se omlouvám všem, které jsem osobně nezmiňoval), je to paní Věruška Tůmová, kterou my starší pamatujeme jako ráznou, ovšem k nám vždy milou, vstřícnou a přátelskou, sekretářku ústavu biologie (kde mimochodem pracovala nepřetržitě od roku 1963, kdy spoluzakládala tento ústav) s naprosto nezaměnitelným hlasem a schopností v každém testu najít nějaký ten bodík. Na ni mám krásnou vzpomínku ze své přípravy na zkoušku z biologie. Seděli jsme asi tři na přípravě kolem jednoho stolu společně s ní, paní Tůmová si luštila křížovky. V tom jí dopsala propiska, zkoušela ji rozepsat, ale marně. Tak se po nás rozhlédla a viděla mě, jak už několik minut jen bezmocně zírám do svých papírů s přípravou. „Nemoh byste mi pučit propisku? Vy už ji asi stejně nebudete potřebovat, jak tak na Vás koukám...“ Tak jsem jí ji půjčil, ona se ponořila zpět do svých křížovek a já dál bezmocně civěl do přípravy. Mimochodem paní Tůmová je asi jedna z mála sekretářek, která se poděkování, a ne jednoho, dočkala.

Za svou práci obdržela také například stříbrnou pamětní medaili UK. Možná si vy mladší, prváci a druháci, říkáte, že je vám její jméno povědomé. No tak si ještě jednou pozorně přečtěte poděkování na začátku učebnice Klinické cytogenetiky I. nebo pracovního sešitu.

Co závěrem? Díky bohu, že ty sekretářky máme! Usmívejme se na ně, nosme jim květiny a čokolády, protože bez nich by to studium bylo k nevydržení...

Vánice

Gabriela Moslerová

prokřehlé tělo
do nitra duše
každým krokem
hlouběji se propadá

žár netaje.
mlčky držím krok
s pohledem
do sněhových dálek

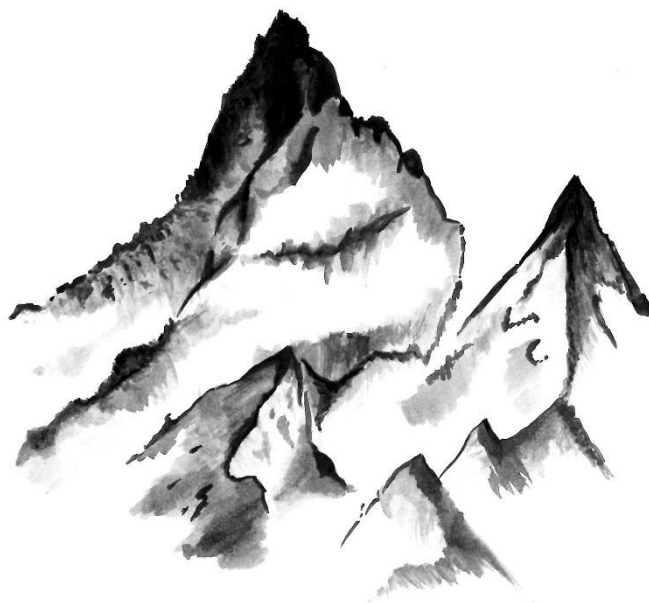
vrcholky tiché
vzdalují se
s každým výdechem
prostydlého štěstí

vločky tancují.
v rytmu svižné samby
lepí se na tváře
a něžně plouží

padá mlha.
závěs nad údolím
zastře i mysl
a dech se klidní

štitý mizí v mlíce,
hory promlouvají
mrazivě a konejšivě
s věčnou trpělivostí

uzavírám dohodu
někde mezi cáry oblak
bez dechu a s žářem
v srdci.

Komprehenzívny tutoriál na prežitie štvrtého ročníka

Martin Vidlička

Je to tu. Urobil som skúšku z patológie. Leto sa vyparilo, ako nedopité zbytky na dne fľaše. Pomaly sa blížil dlho očakávaný štvrtý ročník a s jeho príchodom skončila jedna éra. Začalo sa niečo úplne nové a iné. Ocitol som sa znova na začiatku, ako v prvý deň nástupu na vysokú školu. Ale tentokrát som bol odhodlaný urobiť to inak a lepšie!

Sťahovanie nádorov

Prvým významným momentom tohto ročníka bolo presťahovanie sa do spoločných priestorov s ďalšími dvoma rovnako medicínou poznamenanými jedincami. Vytvorili sme si také naše malé sanatórium pre alkoholikov a svoje problémy sme mohli riešiť skupinovou terapiou. Symbiózu s ďalšími participantmi môžem do 4. ročníka iba odporučiť.

Bez práce nie sú koláče (tekuté)

Postupom času som dospel k záveru, že ak by moji rodičia vedeli, koľko z financií poskytovaných na moje živobytie v Prahe končí ráno v kontajneri na sklo, asi by neboli nadšení. Tak prišlo hľadanie práce a v podstate po pár dňoch hneď skončilo veľmi úspešne. Dodnes ma moja práca naplňa omnoho viac, ako niektoré bloky, napr. taká plinická psychológia. Peniaze sú samozrejme len takou pridanou hodnotou.

Všetky cesty vedú do Motola

Najrecentnejší z mojich koníčkov, ktorý doteraz ticho čakal sublimovaný pod konformitou môjho super-ega (ospravedlňujem sa, ale práve mám po skúške z psycho a tak chcem aspoň 24h hodín využiť tieto luxusné slovíčka, ktoré som sa naučil, kým mi vypadnú z krátkodobej pamäte), mal vo štvrtom ročníku konečne možnosť vykvetnúť do krásy. To sa mu aj podarilo. Podľa mnohých v mojom okolí nabral až megalomanské rozmery, ale ja mám názor, že keď už niečo človek robí, tak poriadne.

Lanzarote

7 dní, 6 nocí, let z Viedne za 20 €, celková cena <250 €

Na štvrtom ročníku je hrozné, že dostanete už v októbri plán na to ako bude váš život vyzeráť najbližších 10 mesiacov a vy môžete pracovať len s malými dierami voľna - dostanete tri týždne roztrúsené v priebehu celej výuky. Ja som svoj prvý voľný týždeň premrhal (veľká chyba!) a nikam som necestoval. Druhý voľný týždeň, ktorý sme mali skoro tesne pred Vianocami, som sa preto rozhodol využiť naplno – na Kanárskych ostrovoch.

Lanzarote je jedným z menších ostrovov a má asi okolo 70 km naprieč. Pre milovníkov cyklistiky je absolútne ideálnou voľbou, aj kvôli vynikajúcemu stavu ciest. Ďalší, kto si naozaj príde na svoje na tomto malom kúsku Španielska sú surferi. Vlny na pláži Famara sú úplne ideálne pre začiatočníkov, naopak v La Santa sa jazdia jedny z najväčších a najnebezpečnejších. Čo mnohí nevedia, v La Santa sa tiež nachádza

športové stredisko, kde trénujú svetoví, ale aj českí olympionici. Z prírodných pamiatok stojí za návštevu na Lanzarote určite Costa del Papagayo odkiaľ dovidíte na neďalekú Fuerteventuru, Jameos del agua a Cueva de los Verdes – pozostatky lávového tunela s prehliadkou jaskyne, a turisticky menej povedomé Los Charcones, ktoré mi odporučili domáci. Vo vulkanickom parku Timanfaya sa oplatí vyšliapať si na vrchol kaldery Montana Blanca, no a ak budete mať ešte nejaký čas navyše, trajekt vás prepraví na menší ostrovček La Graciosa, kde si po opustení prístavu užijete skutočnú samotu. Nestretol som za celý deň ani jednu živú dušu. Výhodou je, že všade chyťte signál a 4G dáta, takže aj z tohto opusteného ostrova som sa stihol prihlásiť na skúšku z ORL.

Jordánsko

5 dní, 4 noci, let z Bratislavy, prílet do do Prahy, cena letenky 45€, celková cena <300€

Lacné letenky na Kanárske ostrove vo mne spustili lavínu kontrolovania letov pravidelne asi dvakrát za deň. Tentokrát som si na cestu zobral tú najlepšiu pomôcku – spoločnosť. V priebehu očného som vyčerpал svoju maximálnu toleranciu absencií a dobre som urobil! Táto výprava by si zaslúžila cestovateľskú rubriku sama o sebe. Po prilete do Ovdý sa nám úspešne podarilo stopnúť si odvoz do Eilat, ktorý je odtiaľ ešte pomerne ďaleko. Čo najrýchlejšie sme sa vybrali k hraničnému priechodu, ktorý sa uzatvára o 18.00. Týmto smerom už si ale nič nestopnete. S tým sme nepočítali, a tak nás trocha tlačil čas. Prechod cez hranice bol nemilý, za odchod z Izraela platíte poplatok asi 28 €, spolu s vízami a vstupenkami do Jordánskych pamiatok (tzv. Jordan pass), ktorý stál asi 90 € to boli najdrahšie položky celej našej cesty. V budúcnosti by som radšej zväzil let priamo do Jordánska. Ďalším prekvapením bolo zistenie, že z Jordánskych hraníc sa nedá dostať inak než taxíkom. Proste nedá. Priestor je vojensky strážený a nemôžete ho prejsť pešo. Žiadna MHD sem nechodí. A tak sme po 15-minútovom zjednávaní sedeli v aute, smer: Wadi Rum.

Do púšte sme prišli v noci, keď bolo všetko zahalené hustou tmou. Hviezdy v púšti sú úplne iná básnička. Šok, ktorý nás čakal ráno bol neopísateľný. Zobudiť sa na tomto mieste a zrazu zistiť, čo je okolo vás, to vám proste fakt neviem priblížiť, treba to zažiť. Vo Wadi Rum sme strávili 1 deň, púšť sme napriek odporúčaniam domácich objavovali pešo (26 km), občas sme si stopli nejaký jeep, ale neplatili sme si za žiadne predražené tours. Verejnými autobusmi sme sa potom previezli do

mestečka blízko jedného zo siedmich divov sveta – jordánskej Petry. Petra ma ohúrila. Ak som doteraz bol unesený, po prvej návšteve Petry som absolútne lietal v oblakoch. V tomto meste starom takmer 2 000 rokov sme nachodili viac než 40 km a poobjavovali jeho tajné zákutia. Domáci sa budú snažiť dostať z vás peniaze za to, že vám ukážu ich tajné malé cestičky. Nenechajte sa. Dokonca sa mi skoro podarilo vymeniť svoju spolucestovateľku za 70 tiav. Bohužiaľ transakcia ale neprešla cez SMS overenie, pretože v Jordánsku proste nechcete mať zapnutý roaming, 1MB dát stojí asi 300 CZK. Ak sa niekedy ocitnete v tejto časti sveta, určite našťívte aj menšie mestečko Little Petra na sever od tejto najznámejšej turistickej destinácie.

Nórsko

4 dni, 3 noci, let z Viedne za 20 €, celková cena <200 €

Ďalším z blokov ideálnych na menší oddych boli rehabky. Tak sme sa vybrali rehabilitovať do Bergenu. Víkendového pobytu v Nórsku som sa bál, tušiac, že je tam všetko drahé. Nakoniec to bol najekonomickejší z mojich výletov. Po prilete nás čakalo milé prekvapenie a to zistenie, že počasie v Nórsku bolo tento víkend omnoho krajšie než v Čechách. Príjemné teploty okolo 20° a slnečné počasie, ktorému sa čudovali aj domáci, nám umožnili vyťažiť z tohto výletu maximum, a tak sme si okrem klasickej prehliadky mesta urobili aj pár menej tradičných zastávok. Ak sem niekedy pôjdete, odporúčam navštíviť pláž Helleneset. Ak ste športovo založení, vybehnite si asi 600 m na horu Ulriken, ak nie, tak sa vyvezte lanovkou. Výhľady na mesto a fjordy sú na nezaplatenie. V meste si potom dajte sobiu klobásu a poprechádzajte sa k drevenému kostolíku Fantoft. Ak vám bude ešte ostávať nejaký ten deň navyše, odveďte sa autobusom do Norheimsundu, vzdialeného asi hodinu cesty, kde okrem jedného z najdlhších fjordov na svete sa môžete kochať aj pohľadom na nádherný vodopád Steinsdalfossen.

Slovensko

4 dni, 3 noci, 10 ľudí, 200 litrov, peniaze radšej nepočítam, voľný týždeň po Rehab

Tatry sú jednou z najexotickejších destinácií, kam som sa pozrel túto zimu. Tým myslím, že som tam videl najviac exotov, hlavne teda z radov mojich vlastných spolužiakov. Hovorí sa, že pýcha predchádza pád. Pád ale predchádzal tento výlet, a už cestou tam sa jeden z našich dobrodruhov veľmi dramaticky zblížil so zemou. Poranenia ale boli zanedbateľné a celá expedícia prebehla úspešne. Vystúpili sme na Téryho chatu hneď v prvý deň, kým sme ešte mali energiu. Smerom dole sme sa už šmýkali po zadkoch. No a ďalšie dva dni to išlo rovnakým smerom – dole vodou. Tento oddychový víkend si tak vyžiadal svoju daň na nás všetkých.

Valencia

5 dní, 4 noci, letenka z Viedne za 40 €, celkové útraty = 250 €

Zatiaľ poslednou zastávkou na mojej ceste do Motola je Valencia. Na toto mesto budem asi ešte dlho spomínať. Samozrejme len v dobrom. Ako inak, počasie nás obdarilo teplotami od 26°C hore. Hneď prvý deň sme si požičali auto pomocou úžasnej stránky drivy.es, čo je v podstate Airbnb pre autá. S autom sme sa vyviezli do 70 km vzdialenej dedinky Chulilla. Toto nádherné miesto sa nachádza na tektonickom zlome obrovskej vápencovej dosky, strmé skalné útesy sú ideálne pre všetkých milovníkov lezenia. Prechádzka po kaňone je plná lávok a nádherných výhľadov. Celá oblasť stojí minimálne za podniknutie jednodňového výletu.

Valencia je mesto plné nádherných pláží s extrémne moderným centrom. Pre milovníkov histórie ponúka svoje pamiatky, pre fanúšikov umenia modernistický komplex Ciutat de les arts i les ciències. Marec je najlepším mesiacom na návštevu Valencie, čo sme samozrejme nevedeli a mali sme obrovské šťastie. Celé mesto v tomto mesiaci oživa sviatkom Las Fallas – podľa môjho názoru

také druhé Vianoce. Všade sú výzdoby, svetlá a v uliciach sa stavajú drevené sochy, len aby sa na konci sviatku symbolicky mohli spáliť. Ľudia po uliciach hádžu petardy a granáty a každý deň o 14.00 v centre môžete zažiť show plnú výbušnín a explózií. V najkritickejšom období od 15.3.-20.3. väčšina z domácich odchádza z mesta a prenechávajú ho nadšeným davom, ktoré oslavujú v uliciach. Po večeroch si rozhodne zájdite na tinto de verano do štvrť Rusaffa.

Konečná?

<hlas pani z metra> „Nemocnice Motol, konečná zastávka, prosíme, vystupte.“ Zatiaľ to teda pre mňa, ale ani zďaleka konečná nie je. Na ceste do Motola ma ešte čaká veľa zastávok, veľa skúšok a veľa nových dobrodružstiev. Musím povedať, že je to zatiaľ jedna z tých najzaujímavejších ciest a hoci cieľ je mi jasný už od prvého ročníka, tá samotná trať sa po každom kroku uberá trochu iným smerom a odnáša ma kamsi ďalej.

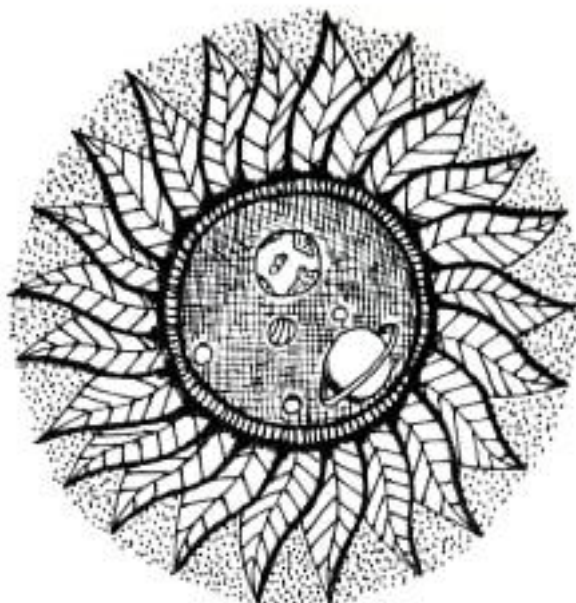
Hluk vesmíru

Gabriela Moslerová

Křičíme a pláčem
Ke kořenům slávy
A slova tečou
Kolem uší lidí
Nezpozorována

Nutkání sdělit
Sebe sama
Utíká pod mosty
A nohy mu podráží
Nezájem okolí

Touha Vám povědět
Co uvnitř se skrývá
Byla zadušena
Polštářem Vaší
Lhostejnosti

Odtéká

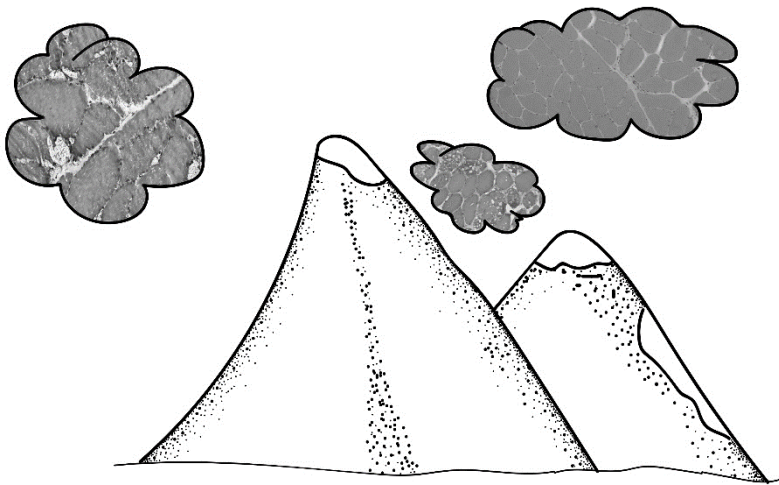
Jan Švec

Odtéká
Plyne do daleka
Tvá přítomnost
Radostná deka
Halila mne
Má ramena
Ramena reka
Ztratila se
Hmotně celá
Celičká
Do posledního deka
Však
Přiteče zas
Od pramene
Kvapná to řeka
Od teď
Až do nekonečna
Že konečná?
Kdepa

Dielo

Martin Vidlička

Som tesár bez mena.
Z malého kúska skaly,
Z toho chladného kameňa,
Formujem kosti a svaly.
V jednej ruke držím kladivo,
Ako perom s ním píšem.
Brúsim slová tak zúrivo.
Nie je to žiadne klišé.
Očami uhládzam nečistoty.
Leštím tú mŕtvu sochu,
S chabým pocitom neistoty.
Ruky sa mi chvejú trochu.
Dva krát zvažím všetky činy,
Zmeriam každé slovo.
Pozametám ostružiny,
Dokončím ju pohotovo.
Urobím dozadu dva kroky,
Prečítam si vlastné dielo.
Prejdú dni a prejdú roky,
No nezostarne toto telo.
Hoc má srdce z kameňa,
Naveky nesie tú správu,
Myšlienku, to čo znamená.
Raz za ňu zožne slávu.

Hory

Lukáš Vaněk

nemůžu jet na hory
nechci děčko z patoly

ze sna křičí Zámek

lumpel!
by tě stihnul morbus Pompe

Ícháes

Lukáš Vaněk

na posedu u Vesce
sřelil Kodet jezevce

škvarky, sádlo,
vem to pes

uženu si í-chá-es

Vzkazník

Zde můžete zanechat drobný komentář, vzkaz či kresbičku pro další čtenáře.

Tomuto výtisku tak vdechnete trochu jedinečnosti a umožníte mu získávat stále čerstvý obsah, i když je již na hony vzdálen tiskařskému inkoustu.

